

CÂND FINDUS ERA MIC , ȘI A DISPĂRUT

Sven Nordqvist

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

Moș Pettson stătea pe lavița din bucătărie și dezlega un rebus, cu motanul Findus pe genunchi.

- Povestește-mi cum a fost când am dispărut, spuse Findus.
- Cum adică „ai dispărut“? Doar ești aici, spuse Pettson.
- Nu. Când eram mic.
- Aaah. Dar p-asta o știi deja. Ți-am spus-o de o sută de ori.
- Nu contează, mai spune-mi-o o dată.
- Bine, fie, spuse Pettson și lăsă deoparte rebusul. Vrei toată povestea sau doar partea în care ai dispărut?
- Spune-o pe toată, ceru motanul cu un aer satisfăcut și se făcu comod în brațele lui.
- Atunci ți-o spun pe toată, spuse moșul. Uite cum a fost:

A fost odată ca niciodată un moș pe nume Petson. El locuia într-o căsuță la țară și avea aproape tot ce-și putea dori un bătrân. Singura problemă era că, uneori, se simțea cam singur. E drept c-avea câțiva vecini cu care putea să schimbe câte-o vorbă, dacă musai simțea nevoia, dar și vecinii le-aveau pe-ale lor. Mai avea și câteva găini care îi mai țineau de urât, cât de cât. Dar găinile astea ale lui erau destul de zăpăcite. Când îi era lumea mai dragă și discuta de zor cu ele, se trezea c-o lua la sănătoasa, pentru că vreuna dintre ele găsea vreo rămă sau ceva asemănător. De vreo discuție mai serioasă nici nu putea fi vorba. Când se însera și găinile se duceau la culcare, căsuța îi părea dintr-odată goală. I se încuia urechile de atâta liniște și totul îi părea trist.

Într-o zi, pe moș Pettson l-a vizitat Bida Andersson, să-i dea binețe și să stea puțin la taclale. Îi aduse melci cu scorțișoară, așa că Pettson a invitat-o la cafea. Dar prea multe n-a zis. Bida Andersson își dădu seama că moșul nu era deloc în toane bune.

— Ție ți-ar trebui o nevestă, să te mai înveselească puțin! spuse ea.

— Neeeh, spuse Pettson. Dacă mi-ar fi trebuit, aș fi făcut rost de o nevestă demult.

Acum sunt prea bătrân, m-am obișnuit să mă descurc și singur. Nu i-aș face față unei muieri în toată firea. Neeeh... n-am eu nevoie de nimeni...

— Nici măcar o amărată de mătă n-ai.

— Nu, spuse Pettson și căzu pe gânduri. O pisică n-ar fi așa mare bătaie de cap. Poate c-ar trebui să-mi iau o pisică...

Săptămâna următoare, Beda Andersson îl vizită din nou. De data asta aducea o cutie de carton.

- Uite, ca să-ți țină de urât, spuse ea și-i înmână cutia lui Pettson.
- Ce-i asta? întrebă moșul și citi inscripția de pe cutie. „Findus. Mazăre verde”. Chițâie.

Deschise cutia și în ea, pe o bucatică de pânză cu dungi verzi, văzu un motănel. Puiul de pisică îl privea pe Pettson drept în ochi și mieuna.

- Salut, Findus-mazăre-verde, spuse Pettson și avu impresia că tocmai ridicase jaluzelele într-o dimineață de vară și razele calde ale soarelui se revărsau asupra lui. Pe mine mă cheamă Pettson și asta-i bucătăria mea. De-acum încolo o să stai aici, dacă vrei. Nu dorești niște cafea?

